

414

Επιστολή 2

1836

305m

Τῷ φίλῳ καὶ μουσικῷ μου αἰχῶ
Κυρίῳ Μιχαήλ τῷ Σχημῷ Κ. Βιθυνόμοι Χαίρειν.

Δι' ἄλλοτος, ἀλλ' ἐξέστροφας! ἔπον, φίλε, ^{καὶ} τὸ ἴδιον παροίμαι, ὅτε
μετὰ μακρὰν σπουδὴν ἔλαβον τὴν χαριστικὴν ἐπιστολὴν σου.
ἐξέστροφας δὲ ῥῶς οὔτε πυροσφύρον οὔτε γοργόπου, ὡς
τὸ ἴδιον ἀτραπῇ, ὅρα τε χαρμιον ἐξάρου καὶ φεύγον
εἰδύς. ἀλλὰ φεύγος ἔλαβον καὶ γαργύριοι καὶ ζεδύον,
ὡς κατὸν ἐξίου πρόσωπον, φίλα μὲν γράφον, φίλα
δὲ φρονῶν, καὶ ταῖς ἀπὸ τῶν σοφῶν σου λόγον ἀκτῖα
καὶ φωτίζον καὶ θαυμάζον καὶ βωογονῶν. Ἐχρησθῶ
δὲ μακάριος τῶν παρὰ σοῦ χαρμιδόνων, πᾶσι Λητοῦσι
φιλίας, παιδίμι φοῖβε! μακρὰν ἀπὸ σοῦ καὶ διὰ μακρὸν
χρόνου δεινῶς ἀποχοινομένης. ὅταν δὲ τις τοῖς
θυμῶνται μετὰ παρόντα βρέχη μετὰ διαγενομένης
ἐκούς, τί ἄλλο εἰμὶ κίρμεγρίων ἀνδρώτων βίον
διάρχει; Ἐπὶ δὲ καὶ ῥόπον αἰεὶ σοφώδης, γέπας ἔχω
ἐπιμαίμενος ὑψηλὸν καὶ τραχὺ, μακρὰν λαὸν ἐχίαν
ἀποστέγον ἀκτῖνας χιμῆνοι ὄρα, ὑπερδὲ δὲ καὶ
ὁ χιμῶν αἰεὶ ἄγριος καὶ κρενὲς, ὅσοι δὲ τοῖς
παρόντοι ἔτους, πῶς σοι φαίνεται ἅπαντα διὰ γων
προσούτης καὶ γούου δόσσιγος καὶ ἀνδραμῶς;
Τοιοῦτω μοι ἐπὶ γούου, φίλον φῶς, διὰ ἴδιον ἐπιστολῶν
καὶ νῦν ἴδιον παρακαδόμενος εἰς μὲν τ' (ἀνέστιοι
γὰρ ἐμεῖς!) παρὰ δ' αἰδρακα πονεῖον, ἴδιον μὲν
χεῖρας γούων, ἴδιον δὲ ^{ἴδιον} γούων καὶ χεῖρας
καίων δι' ὄρα, παρὰ μινυόν, ἴδιον ἐμεῖς, ἀλλ' ὄρα

ἔπειτα τὸν φυτόφορον ἐπιστάτην σου τρυφῶν ἀπ' αὐτοῦ καὶ
 σφαιρῶν αἰγῶν, καὶ θύμην εἰδίζεν, αἰδώς πυρὸς ἀγνοῦ καὶ
 ἀνδρῶν, ὅσων φιλία μόνον εἶδεν ἀντάσσειν εἰς τὴν
 μεσημέριον αὐτῶν λαὸν φυγὰς. Καὶ βρέμεις, ὡς εἶπε, καὶ
 αἰὲς ἔβη πότον ἄρπυρος ἔρχομαι πρὸς σὲ καὶ θυγρὶ,
 ἐκδοσίων καὶ διδυραμένην ἵνα φοιτῶν, ὡς αὐτὸς εἶπαι
 ὑβριχὸς φιλίας ἀνὴρ, καὶ πυγῶν μὲν χρωμένους τῇ φιλίᾳ
 (ὁμηγεύς δ' οὐδὲ παροῖσι τυχόν, αἱ ἐνρίους τὸν φῶν
 καὶ σκληρῶν), ἀπόουλος δὲ παυλάκων ἀνενεργούντων, ὅσους
 πομπὴν ὀδῶσαν παῖδους καὶ φιλίας. Καὶ οὕτως μετὰ τοῖς
 ὅσοι! — Σὺ δ' (ἀρετὴν ἴσους) πῶς οὕτω θυγρὶς ἔρχη πρὸς
 ἀπῆλκον τῆς ἐπιστάτης μου, καὶ ταῦτα θυγρὸς ὡς ἵ καὶ
 ὁδὸν γοῦν ἄρκετος ἐπίβη (ὡς εἶπαι πρὸς ἐμὸν), ὅδ' ἀμεί-
 βει τινὸς δυνάμεως, πρὸς δὲ τὴν καὶ βαρυμένους ὁ-
 δῶν μετὰ ἐπιφάνειαν; πῶς οὕτως δυνάμεις καὶ
 ταῖς πρὸς τοὺς φῶνους ἀμείβει; — Ἀμείβει; ἀπαρτῶ!
 πομπὴν ~~μετὰ~~ ^{μὲν} μετὰ καὶ περρολιόμενοι. τί γὰρ
 φῶν ὑμῶν τε φροντίς; πομπὴ δὲ ~~καὶ~~ ^{καὶ} καὶ
 οὐκ αὖτε μετὰ σφαιρῶν τῶν ἀπῆλκον, εἰ οἷς καὶ
 νοῦς ἀδύνατον δι' ἀνδένειαν τομάχου ἐπισημῶσα.
 Καὶ πρὸς μὲν τοῖς αἰσθητοῖς περὶ τὴν ἀπο-
 λογίαν, αἱ οὕτω κρῖναι. Πρὸς δὲ τοῖς προβλεπόμενοις καὶ
 αἰσθητοῖς καὶ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἐπαφροδίτου ἐπισ-
 τῆς σου, χάριν μὲν πομπὴν ὁμοιοῦν σοι, τοιοῦτον ἀ-
 γαθὸν προβλεπόμενον γὰρ ἔστιν. ἀλλὰ τὰ καὶ ἐνρίους
 ἔβη πρὸς πομπὴν τετάρτην πρὸς ἄλλον ἀγαθὸν ἀνδρα

καὶ κῆρυκα, οὗ εἶπον ἄλλοι. ὅσοι δὲ φῶν καὶ τοῖς, μῆτις
 ὡς τῆς εἰσβολῆς, "ὅτι πρὸς ἄλλοις ἀνδρῶν αἰδρῶν."
 λέγει ταῦτα, παρακαλῶ πρὸς τοῖς κοινῶν φῶν, ἐνρίους
 αὐτῶν καὶ καὶ ἐνρίους ἐπιστάτης καὶ πρὸς φῶν
 τὸν αἰδρα ὅτι καὶ πρὸς τὴν τρέψι τὴν ἐνρίους
 αὐτοῦ σφαιρῶν, ὅσοι μάλιστα πρὸς καὶ φῶν, ἀγαθὸν
 μὲν φροντίς πρὸς ἐμὸν, καὶ δ' αἰδρῶν, καὶ
 ταῦτα διὰ σοῦ καὶ φῶν πρὸς φῶν, καὶ τοῦτον
 καὶ φῶν νομῶν καὶ φῶν, εἰ καὶ μὲν καὶ
 οὕτως. Ἀλλὰ δὲ φῶν καὶ ἀδύνατον γίνονται,
 πομπὴν πομπὴν αἰδρῶν καὶ φῶν, καὶ φῶν
 ἀδύνατον. Ταῦτα γὰρ πρὸς φῶν, καὶ καὶ φῶν
 γοῦν τοῖς αἰδρα, οὗ καὶ εἰ καὶ μὲν γοῦν
 ἀλλὰ φῶν καὶ πρὸς φῶν, ὡς ἐμπροσθεν τῶν
 σοφῶν τομάχου. λέγει δὲ καὶ πρὸς
 καὶ εἰσβολῆς σοῦ ἄλλοι, τῶν φῶν, καὶ
 τὰ εἰσβολῆς πρὸς φῶν καὶ τῶν τῶν, καὶ φῶν
 καὶ τοῦτον εἶπον εἰσβολῆς πρὸς φῶν, καὶ εἰσβολῆς
 πομπὴν καὶ φῶν τῶν φῶν εἰσβολῆς!

τῶν 30: Δεκέμβριον 1838

Σὺ Ναιπυγίας

